

[Ib Jakobsen]

det første tale om en hamrende uretfærdig politik, samtidig med at der ingen ting opnås, hvad angår energibegrænsning og dermed miljøforbedringer. Vi kunne godt ønske en ekstra elafgift for industrien – det ville efter vores opfattelse have et helt andet samfundsmæssigt perspektiv – og i øvrigt støtter jeg også de tanker, som hr. Riishøj fra SF giver udtryk for med hensyn til forskellige former for energiafgifter afhængigt af forureningsgraden.

Det bekymrer mig også, at der ikke har været en højere prioritering ifølge energiredegørelsen af den alternative energisektor. Den burde efter min opfattelse have en helt anden prioritering og plads i energiplanlægningen. Der er jo i realiteten foretaget betydelige investeringer, først og fremmest i sol- og vindenergi, og derfor skulle disse energiformer efter min opfattelse også have en større betydning.

Vi mener helt klart, at der skal ske en kraftig udbygning af hele vindmøllesektoren, så den energi, der dér kan produceres, udnyttes fuldt ud, og det kan kun ske ved politiske initiativer, der sikrer en statslig styring. Vi ved jo, at elværkerne ikke er interesseret i at aftage den overskudsenergi, vindmøllerne producerer, men det kan man sikre ved politiske pålæg og med et fastsat prisniveau.

Vi ved naturligvis godt, hvorfor prioriteringen af den alternative energi er, som den er. Det er alene, fordi profitmulighederne her ikke er af samme størrelse som ved indvindingen af olie og gas.

Jeg får nu besked på fra formanden, at jeg skal til at slutte, og det er beklageligt, men jeg må så gemme resten til de sidste 5 minutter. I øvrigt fortsætter debatten om nogle af de samme principper i forbindelse med forespørgselsdebatten efter denne debat.

(Kort bemærkning).

Behnke (FP):

Et ganske kort svar til Fælles Kurs: Fremskridtspartiet har fuld tillid til en kommerciel, fredelig udnyttelse af atomenergien på dansk grund.

Energiministeren (Svend Erik Hovmand):

Jeg vil gerne indledningsvis rette en tak til ordførerne for en bred tilslutning til den redegørelse, jeg har givet. Jeg vil tillade mig at tage de fremkomne synspunkter som udtryk for, at

der trods vores forskellige opfattelser er den nødvendige politiske vilje til at videreføre en linie med bredt funderede energipolitiske løsninger, når det gælder de grundlæggende elementer i vores energipolitik.

Efter min opfattelse er energiområdet inde i en stabil udvikling. Effektiviteten i energiproduktionen og energianvendelsen er i fortsat stigning, og der gøres en målrettet indsats for at forbedre udnyttelsen af de gennemførte investeringer. Samtidig med, at det er lykkedes at skabe stabilitet i de gennemførte store energiprojekter, er der igangsat en lang række projekter, som i forhold til de langsigtede overordnede energi- og miljømæssige hensyn kan vise sig at få stor betydning. Jeg tænker her især på gennemførelsen af forsøgs- og demonstrationsprojekter med hensyn til energibesparelser, kraftvarme og alternative energiformer.

Udviklingen er naturligvis under væsentlig indflydelse af udefra kommende udsving, først og fremmest i oliepriserne. Efter det store olieprisfald har der fra forskellig side været fremsat det synspunkt, at priserne nu har fundet et, som det udtrykkes, »mere normalt leje«. Jeg vil godt advare imod en for skræmmende opfattelse af, hvad der er normalt, og hvad der er unormalt, når det drejer sig om oliepriserne.

Det er faktisk ikke engang 24 måneder siden, vi havde en oliepris på verdensmarkedet, der var 2-3 gange højere end den nuværende, og alle internationale vurderinger bygger på, at vi om få år igen vil opleve stigende energipriser.

Det er klart, at vi, som visse ordførere har været inde på det, kan give os til at overveje en omlægning – nogle siger endda en »grundlæggende« omlægning – af vores energipolitiske principper her i landet. Det kunne vi da godt. Hvis vi ganske så væk fra hensynet til forsyningssikkerhed, til miljø, betalingsbalance og eksport samt i øvrigt forudsatte, at oliepriserne i mange år ud i fremtiden ville være tilstrækkelig lave og forsyningerne til stede i tilstrækkelige mængder, kunne vi da godt begynde at vurdere helt grundlæggende elementer i vores energipolitik. Men jeg advarer imod en sådan hovsapolitik, som også journalist Frede Vestergaard lagde op til i sidste nummer af Berlingske Weekend.

Med hensyn til den energipolitiske udvikling her i landet ved alle jo, at forud for den første oliekrise i 1974 havde vi et samfund, der forsy-